

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת לך לך
י מרחשון
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 5
(57)

ארויסגעזעבן דורך אונזות היכל הקודש הרסלב

אנגעקומען אהין זייצנדיג פארשטעלט ווי א מאן, זי האט זיך נאכנישט געוואלט אנטפלעקן ווער זי איז. דער בחור איז געווען דער אנפירער צווישן זיי.

דערציילט דער הייליגער רבי וויטער:

און דער בחור איז זיין סדר גיווען. ער פלעגט אלע טאג גיין. און האט זיך איין סימן גימאכט אין דריי ביימער. און האט דארט גיזוכט דאס כתב. ווארין סע איז דארט גיווען אלפי אלפים ביימער. פלעגט ער זיך מאכן איין סימן אין דריי ביימער. וואס ער האט גיזוכט. כדי ער זאל שוין מארגן ניט באדארפן זוכן אין די דריי ביימער. אזוי פלעגט ער טאן אלע טאג. טאמער פארט וועט ער גיפניען דאס כתב. (דהיינו דאס כתב וואס זי האט אים גישיקט וואס סע איז ביי אים פארפלין גיווארן צווישן די ביימער פנ"ל) און אז ער פלעגט זיך אומקערין פון דארט פלעגט ער קומען מיט פארוויינטע אויגן. ווארין ער פלעגט וויינען. אז ער האט גיזוכט און האט גישט גיקענט גיפניען.

<<<

שבת קודש פרשת וילך, שבת שזבה, שנת תשפ"ב לפ"ק קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה י, מבערגיר ועני.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן אין קורצן פון פריער.

דער בחור, דער בערגיר'ס זון איז אנגעקומען אין מדבר, ער האט באהאלטן דעם כתב וואס זי האט אים געגעבן אין א בוים, דערנאך איז געקומען א שטורעם ווינט און צעבראכן אלע ביימער, האט ער דערציילט די סימנים פאר עטליכע קעניגן. דערנאך איז ער צוריק געגאנגען צום מדבר, יעדן טאג איז ער געגאנגען זוכן דעם כתב. במשך די יארן איז אנגעקומען אהין דער שלעכטער קיסר וואס איז קודם געווען אן ארעמאן און דער בערגיר - דער בחור'ס טאטע - האט רחמנות געהאט אויף אים; ער האט זיך אנטפלעקט פאר'ן בחור ווער ער איז. דערנאך איז דער קיסר'ס טאכטער אויך

שיחות פונעם ראש ישיבה שליט"א

שענסטע זאך, ער וויינט צום אייבערשטן ער דארף פרנסה, צו וועמען דען זאל ער גיין? צו וועמען דען זאל ער זיך ווענדן?!

שפייו מיר אזוי ווי א הונט

איינער האט געפרעגט דעם ראש ישיבה שליט"א וואס איז פשט אין דעם תיקוני זהר (תקון ו) וואס זאגט: ווער עס בעט אויף גשמיות אום יום כפורים שרייט אזוי ווי א הונט, זעט מען אז עס איז א בושא צו בעטן אויף גשמיות. האט דער ראש ישיבה שליט"א געענטפערט: מוהרא"ש האט געזאגט זייער א שיינע פשט אויף דעם (ענין אשר בנחל חלק עת, מכתב יז אלף, יח), די גמרא דערציילט (בבא בתרא ה) אין רבינו הקדוש צייטן איז געווען א הונגער, רבינו הקדוש איז געווען זייער רייך, האט ער געעפענט זיינע אוצרות

<<<

דעם פסוק (פסוקי דמרה): 'פותח את ידך' האט מען גישט יוצא געווען, היינט רעד איך גישט די סארט דיבורים, ווייל וויפיל מאל זאל ער איבער דאווענען?!... אז דו ווייסט גישט פון רבי'ן האסטו גישט וואס צו פארקויפן, נאר דאס אז אויב מען האט עפעס געטון האט מען גישט יוצא געווען...

דאס איז דאך די שענסטע זאך

ווען איך בין געווען א אינגל פון עלעף יאר פלעג איך צוקוקן ווי געוויסע בעלי בתים וויינען שטארק ביי דעם שטיקל פון: "אבינו מלכנו פתבנו בספר פרנסה וכלכלה", האב איך געטראכט צו מיר: 'געבעה, ער דאווענט פאר פרנסה, ער האט גישט עפעס בעסערס אויף וואס צו דאווענען?!' ווען איך בין עלטער געווארן פארשטיי איך שוין: דאס איז דאך די

'תפלה בלי פונגה'... דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: מען קלאפט אראפ מענטשן, דיין דאווענען איז גארנישט ווערד, ווייל עס איז 'תפלה בלי פונגה'... וואס ווילסטו פון מענטשן?! לאז אים דאווענען, באלד קומט ער מער גישט דאווענען! וויפיל מאל זאל ער איבער דאווענען?!...

די ערשטע יאר ווען איך בין געווען א מלמד אין פת"ט, האב איך נאכנישט געוואוסט וואס גייט איבער אויף מענטשן, איך האב נאך גארנישט געוואוסט, פלעג איך רעדן אזעלכע סארט דיבורים, "אויב מען האט גישט אינזין די ערשטע ברכה ביי שמונה עשרה האט מען גישט יוצא געווען", "אויב מען האט גישט אינזין ביי

רבונו של עולם, קער מיר צוריק צום כתב

מיר האבן שוין פמה פעמים גערעדט דערפון, די דריי ביימער גייען ארויף אויף די דריי תפלות וואס די אנשי פנסת הגדולה האבן מתקן געווען, שחרית, מנחה און מעריב (עין ברכות לג), א איד דארף דאווענען די דריי תפלות וואס דעמאלט בעט מען דעם אייבערשטן (שמונה עשרה, ברכת השנינו): "השיבנו אבינו לתורתך, רבוננו של עולם, קער מיר צוריק צום כתב, קער מיר צוריק צו די הייליגע תורה", מען דארף בעטן דעם אייבערשטן יעדן טאג די דריי תפלות, און גלייבן אז אפֿשר דאך וועל איך זוכה זיין צו קענען טרעפן דעם כתב און קענען זיך צוריק קערן צום אייבערשטן.

האבן זיי אים גיפרעגט (דהיינו דער קיסר מיט דער יפת תואר) וואס זוכסטו צווישן די ביימער. און דערנאך קומסטו צוריק מיט פארנוויינטע אויגן. האט ער זיי דערציילט די נאָנצע מעשה. פֿאָשר די בת קיסר (דהיינו די יפת תואר) האט אים גישיקט א כתב. האט ער עס פֿאהאלטן אין איין בוים פון די ביימער איז גיקומען איין שטוירעם ווינט וכו' כנ"ל היינט זוכט ער טאמער וועט ער עס גיפֿינען. האבן זיי צו אים גיזאגט. מאַרגן אז די וועסט גיין זוכן וועלן מיר מיט דיר אויך גיין. טאמאר וועלן מיר גיפֿינען דאס כתב. איז אזוי גיווען. זענען זיי מיט אים אויך גינאנגען. האט די בת קיסר גיפונען דאס כתב אין איין בוים. און זי האט עס אויף גיעפֿינט. האט זי גיזעהן. אז דאס איז איר אייגן כתב פון איר האנט.

האט זי זיך מנייט גיווען. אז זי וועט אים תיכף אויס זאגן. אז זי איז דאס אליין. אז זי וועט זיך ווידער אויסטאן די קליידער. און וועט זיך ווידער אומקערן צו איר שיינקייט. און זי וועט ווידער זיין א יפת תואר אזוי ווי פֿרייר. קאן ער זיך אנדער פאלן און אויס גיין. און זי וויל סע זאל זיין פֿכשרות בדת (בלומר נעמען קאן זי אים דא ניט אין דער מדבר ווארין זי פֿאדארף מיט אים חתונה האבן אזוי ווי סע קער צו זיין) איז זי גינאנגען. און האט אים אומגיקערט דאס כתב און זי האט צו אים גיזאגט אז זי האט גיפונען דאס כתב. (בלומר דאס האט זי אים נאך ניט אויס גיזאגט אז זי איז דאס אליין נאר זי האט אים סתם גיזאגט אז זי האט דאס כתב גיפונען) איז ער תיכף אנדער גיפאלן און איז גיפֿליבן חלשות. האבן זיי אים דערמינטערט. איז צווישן זיי גיווען א גרויסע שמחה.

ווי נאר ער האט פֿאקומען א חבר האט ער עס פֿאלד געטראפן

דא ליגט א מורא'דיגע זאך, דא איז מרומז דאס גרויסקייט פון האבן חברים; דער בערגרירס זון האט שוין פֿארברענגט לאנגע יארן זוכנדיג דעם כתב, און האט עס גישט געקענט געפונען, אבער ווי נאר ער האט פֿאקומען א חבר וואס האט אים געהאלפן זוכן דעם כתב האט ער עס פֿאלד געפונען, זעט מען וואס א גוטער חבר מאכט אויס.

אויב מען שיידט זיך אפֿ פון די ווייב - דאס איז תשובה...

מען דארף האבן א גוטער חבר, א גוטער חבר איז זייער א וויכטיגע זאך. מוהרא"ש פֿלעגט אלץ נאכזאגן דעם מדרש (ויקרא רבה, י, ה) וואס דערציילט וואס האט פֿאסירט מיט אדם

הראשון, ווען ער איז געבעד דורכגעפאלן אין די עבירה פון די עץ הדעת, ער האט געגעסן וואס דער אייבערשטער האט אנגעזאגט ער זאל נישט עסן, אז ער האט זיך אפֿגעשיידט פון זיין ווייב פֿאר הונדערט דרייסיג יאר נישט וואוסענדיג ווי אזוי מען טוט תשובה, ער האט געמיינט אויב מען שיידט זיך אפֿ פון די ווייב - דאס איז תשובה, און די אלע יארן וואס ער איז געווען אפֿגעשיידט פון זיין ווייב האט ער פֿאשאפן שדים און רוחות רחמנא לצלן. דער הייליגער אריז"ל זאגט עד היום הזה דארף מען נאך פֿאררעכטן וואס אדם הראשון האט דעמאלט פֿארדארבן רחמנא לצלן, אזוי האט עס אנגעהאלטן ביז ער האט געטראפן א חבר, זיין זון קין.

ביידע גייען אריבער וואס זיי גייען אריבער

וואס הייסט קין איז געווען א חבר, ער איז דאך געווען זיין זון? נאר וואס הייסט א חבר? א חבר מיינט ביידע גייען אריבער וואס זיי גייען אריבער און זיי שטארקן זיך צוזאמען. דערפאר ביז זיין זון קין האט נישט געהאט זיין איבערגייעכץ האט אדם הראשון זיך נישט געקענט מחזק זיין מיט אים, ווי אזוי זאל אדם הראשון גיין צו קין זאגן ער האט געזינדיגט, קין האט דאך נישט געזינדיגט, אבער ווען קין האט געזינדיגט ער האט געהרג'עט זיין ברודער הבל, איז אדם הראשון אים געגאנגען פֿרעגן: "וואס איז געבליבן מיט דיין פֿרשה פון הרג'נען הבל?" האט אים קין געענטפֿערט: "איך האב תשובה געטון", ווען אדם הראשון האט געהערט פון זיין זון קין אז ער האט תשובה געטון האט ער זיך אנגעהויבן צו פֿאטשן אין פֿנים און געשריגן: "אזוי גרויס איז די כח פון תשובה און איך האב נישט געוואוסט דערפון ביז יעצט! הונדערט דרייסיג יאר זאל איך נישט וויסן מען קען תשובה טון?" דעמאלט איז געווען שבת, האט ער גלייך אנגעהויבן זינגען צום אייבערשטן דעם קאפיטל (תהלים צב, א): "מזמור שיר ליום השבת, טוב להדות לה'", עס איז גוט צו מודה זיין פֿארן אייבערשטן אויף וואס מען האט געטון נישט גוט. דער קאפיטל האט אדם הראשון געמאכט, נאר עס איז פֿארגעסן געווארן, האט עס דוד המלך דערמאנט (אזוי זענען דא אסאך קאפיטלעך תהלים וואס פֿריערדיגע האבן מתקן געווען נאר עס איז פֿארגעסן געווארן).

יא, איך בין שולדיג

אדם הראשון איז געוואויר געווארן די זאך מען קען זאגן פֿארן אייבערשטן: "באשעפער איך האב געזינדיגט, זיי מיר מוחל!" פֿארדעם האט ער אלץ געווארפן דעם שולד אויף א צווייטן, ווען דער אייבערשטער האט אים געפֿרעגט: "וואס האסטו געגעסן?" האט ער געענטפֿערט: "די ווייב וואס דו האסט מיר געגעבן האט מיר צוגערעדט דאס צו עסן", ווען דער אייבערשטער האט איר געפֿרעגט: "וואס האסטו געגעסן?" האט זי געענטפֿערט: "די שלאנג האט מיר איבערגערעדט דאס צו עסן", ביידע האבן נישט געוואלט מודה זיין "יא איך בין שולדיג", יעדער האט געווארפן דעם שולד אויף א צווייטן.

אפשר וואלסטו זיך געדארפט שטארקן?!

ווארפן דעם פראבלעם אויף א צווייטן איז נישט קיין חכמה. איך האב געהאט עטליכע מעשיות וואו זי איז געקומען לויפן זאגן "ער איז נישט ערליך ווייל ער האט געטון אן עבירה מיט מיר, ער וואלט זיך געדארפט שטארקן", דאס איז נישט תשובה ווען מען באשולדיגט יענעם, אפשר וואלסטו זיך געדארפט שטארקן?! תשובה איז אז מען איז מודה פאר'ן אייבערשטן: "יא איך בין שולדיג, איך בעט דיר איבער זיי מיר מוחל".

עס איז דא גענוג פלאץ פאר יעדן!

דער קיין איז געווען א באנדיט, ער האט געהרג'עט זיין ברודער אלס מורא טאמער וועט נישט איבערבלייבן פלאץ פאר אים... עס איז דא גענוג פלאץ פאר יעדן! איך האב געטראפן א אינגערמאן אין אומאן, האט ער צו מיר חזק געמאכט פון געוויסע וואס האבן געמאכט אייגענע מנינים אין אומאן וכו', האב איך אים געפרעגט: "פארוואס מאכסטו חזק פון אנדערע?! מיר האבן נישט קיין פלאץ פאר פופציג טויזנט מענטשן, זייער גוט אז דער מאכט א מגן און דער מאכט א מגן, צי דארף מען דאווענען הונדערט טויזענט מענטשן אין איין בית המדרש?!"

פריי זיך אז דיין ברודער האט א בית המדרש

עס איז דא גענוג פלאץ פאר קיין און גענוג פלאץ פאר הבל, אבער קיין איז געווארן ברוגז אויף הבל פארוואס ער נעמט צו פון אים... עס וואלט געדארפט זיין פארקערט, פריי זיך אז דיין ברודער האט א בית המדרש, דו וואלסט נישט געקענט מסדר זיין אזא גרויסע עולם, עס איז נישט מעגליך איין רב זאל קענען גוט באהאנדלען יעדן איינעם פערזענליך, יעדע חסידות ווערט צעטיילט אויף חלקים ווייל עס איז דא אזויפיל מענטשן, יעדער איינער דארף האבן וואו צו דאווענען, יעדער איינער דארף באקומען אן עליה, יעדער איינער דארף דאווענען פאר'ן עמוד...

לאמיר גיין צוזאמען זוכן

דאס זעט מען דא אין די מעשה, ווילאנג דער בחור איז געווען אליינס איז ער ארומגעגאנגען מיט פארווייניגטע אויגן, אבער ווי נאר ער האט געפונען חברים און זיי געזאגט: "איך זוך דעם כתב, לאמיר גיין צוזאמען זוכן", האט ער עס געפונען, דערפאר איז זייער וויכטיג צו זוכן א חבורה וואו מען קען רעדן צוזאמען פון הייליגן רבין.

א גאנצן טאג מיט פארווייניגטע אויגן

די זעלבע זאך איז מיט א בחור, ווי לאנג ער גייט ארום אליינס, ער האט נישט חתונה, גייט ער א גאנצן טאג ארום מיט פארווייניגטע אויגן, ווען ער האט חתונה ווערט ער פרייליך און גייט ארויס פון זיינע פראבלעמען.

דערנאך האט דער בחור גיזאגט. וואס טויג מיר דאס כתב ווי וועל איך זי שוין קאנען גיפניען. זי איז זיך היינט א וודאי ערנעין ביי עפעס א מלך. (ווארין ער האט גימיינט אז זי איז פארקויפט גיזאגט דורך דעם רוצח אזוי ווי דער קיסר האט אים דערציילט) נאך וואס טויג מיר דאס. איך וועל מיר דא איבער לעבן מייע יארן. און איז גיזאגטען. און האט איר אומגינקערט דאס כתב. און האט צו איר גיזאגט נא דיר דאס כתב וועסטו גיין און וועסטו זי נעמען. (ווארין זי איז זיך גיזאגט פארשטעלט ווי איין זכר) האט זי זיך גילאזט גיין און האט אים גיבעטן אז ער זאל אויך מיט איר גיין. ווארין איך וועל זי פונדא נעמען. וועט זיך מיר גוט זיין. וועל איך דיר אויך איין חלק גיבן פון מיין גוטן (כלומר די בת קיסר וואס זי איז גיזאגט פארשטעלט ווי איין זכר האט עס אזוי גיזאגט צו דעם בחור) און דער בחור האט גיזען אז דער איז א חכם און ער וועט זי פונדא נעמען. איז ער מרוצה גיזאגט מיט אים צו גיין. (דהיינו מיט דער בת קיסר וואס ער האט גימיינט אז זי איז איין זכר) און דער קיסר איז גיבליבן אליין. ווארין ער האט מורא גיזאגט זיך אום צו קערן. אין דער מדינה אריין. האט זי אים גיבעטן. אז ער זאל אויך גיין ווארין ער וועט זיך פונדא נעמען די יפת תואר. האסטו זיך שוין קיין מורא ניט צו האבן (כלומר זי האט אים גיזאגט איך וועל זיך פונדא אפזוכן די יפת תואר האסטו שוין קיין מורא ניט צו האבן. ווארין דאס מזל וועט זיך אומקערן אז מען וועט זי גיפניען) און מען וועט דיר אויך הייסן אום קערן.

גוטע קבלות לכבוד דעם גייעם יאר

מיר זענען יעצט געווען ביים הייליגן רבין, מען קען זיך נישט פארשטעלן וואס הייסט זיין ביים הייליגן רבין, עס איז גאר א גרויסע זכיה. דער אייבערשטער זאל העלפן די אלע וואס האבן זיך אונטערגענומען לכבוד דעם גייעם יאר גוטע קבלות זאלן עס אויספירן, איך האב געהערט פון אינגעלייט שיינע זאכן וואס זיי האבן זיך פארגענומען, איינער האט זיך פארגענומען צו דאווענען שחרית, מנחה און מעריב מיט מגן, א צווייטער האט זיך פארגענומען לערנען יעדן טאג דעם בלאט גמרא, אלע האבן זיך פארגענומען צו לערנען חומש, מעביר סדרה זיין יעדע וואך שנים מקרא ואחד תרגום. די וואך איז א קליינע סדרה, פרשת וילך. קוקט ווי אסאך חיזוק מען דארף נאך האבן אז מען זאל יעדע וואך מעביר סדרה זיין ווען דאס איז שוין מיט'ן רבין, וואס וואלט איך געטון ווען איך האב ווען נישט דעם רבין?!

יעדער איינער טוט הפצה...

איך דאנק דעם אייבערשטן ער האט מיר געגעבן די זכיה צו פארן קיין אומאן, איך קום פון גרויסע משפחות פון הונדערטער אייניקלעך - ממש געציילטע פון זיי פארן קיין אומאן, איך וואלט אויך געקענט זיין ווי זיי, זיין פארגומען מיט אנדערע הפצות, יעדער איינער טוט הפצה, איינער קלעבט צעטלעך קעגן די שבת עלעוועיטער וכו' וכו', און איך געב דיר א קונטרס וואס לערנט אויס רעדן צום אייבערשטן.

לערנען אין ברסלב

דער אייבערשטער האט מיר געגעבן די זכיה אז איך בין געווען ראש השנה אין אומאן, ברוך השם מיין ווייב לאזט מיר גיין קיין אומאן, ברוך השם איך האב א פלאץ וואו צו שיקן מיינע קינדער, מיינע קינדער דארפן נישט טראכטן נאך ראש השנה דער מלמד וועט גארנישט זאגן, אבער וואס וועלן מיינע חברים זאגן אז איך בין געווען ראש השנה אין אומאן...? ' זיי לערנען דא אין ברסלב, וואו די גאנצע תלמוד תורה קומט צום הייליגן רבי'ן.

די קרעפל איז נאך פארפרוירן

מוהרא"ש האט געטוישט מיין קאפ, ער האט אינגאנצן אויסגעדרידט מיין קאפ פון טראכטן שלעכט צו טראכטן ווי אזוי מען דארף טראכטן; איך בין אויפגעוואקסן אז א ווייב איז א איבריגע זאך, זי איז נאר געמאכט צו קאכן און רוימען וכו', ביי געוויסע משפחות אפילו טאטע און מאמע זענען געווען אין בית המדרש אום הושענא רבא, ווען מען ענדיגט דאווענען דארף די קרעפלעך שוין זיין גרייט, אז נישט זאגט מען פאר די ווייב: "אה, עס איז נישט גרייט, די קרעפל איז נאך פארפרוירן, דעמאלט גיי איך יעצט אין מקוה..." מוהרא"ש האט מיר עטליכע מאל געפרעגט: "דיין ווייב איז מסכים, זי לאזט דך פארן קיין אומאן?" מיט דעם האט ער מיר געלערנט אז דער עיקר דארף מען קוקן אויף די אייגענע שטוב, אויף די ווייב, אויף די קינדער.

'פרעגן די ווייב?!...'

ווען עס איז געקומען אפצושערן מיין עלטסטער זון גרו יאיר האט מען מיר גע'עצה'ט איך זאל מאכן די חאלאקע אין מירון ביי רבי שמעון, איך בין שוין דעמאלט געווען מקורב צו מוהרא"ש, האב איך געזאגט: "איך גיי פרעגן מיין ווייב", דאס איז געווען ממש א חידוש אין מיין משפחה 'פרעגן די ווייב?!... אבער מוהרא"ש האט מיר אויסגעלערנט, אודאי דארף מען מכבד זיין טאטע מאמע, זייער באבע וכדומה, אבער די קאפ דארף זיין אין שטוב, לעבן בשלום און זיך אויסקומען מיט די ווייב און קינדער.

אנטשולדיגט אייבערשטער

לאמיר אריינגעמען דעם רבי'נס דיבורים אין זיך, נישט באשולדיגן קיינעם, די ווייב איז נישט שולדיג, דער שלאנג איז נישט שולדיג, "טוב להדות לה", עס איז גוט צו מודה זיין פארן אייבערשטן אויף וואס מען האט געטון נישט גוט, מען זאגט פאר'ן אייבערשטן: "איך בין דער שולד, קיינער איז נישט שולדיג פאר מיינע דורכפעלער", דאס איז די ריכטיגע תשובה, מען זאגט פאר'ן אייבערשטן: "אנטשולדיגט אייבערשטער", "איך בעט דך איבער אייבערשטער, זיי מיר מוחל איך גיי עס מער נישט טון".

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון: אומאן אומאן ראש השנה, אומאן אומאן ראש השנה...

וועט בער השם געדרוקט ווערן אין 'אשר ה'ה אל יואל', מיינט נישט מען זאל נישט בעטן אויף אייגענע זאכן, אויף קינדער, אויף א הויז וכדומה, נאר דאס מיינט מען זאל נישט פארגעסן צו בעטן אויף די גאולה, אז משיח זאל שוין קומען.

אזוי אויך די מעשה פונעם קדושת לוי זכותו יגן עלינו [דער ראש ישיבה שליט"א האט עס דערמאנט ביים דף שיעור, יום כפור בייטאג, עס וועט בער השם געדרוקט ווערן אין 'אשר ה'ה אל יואל', איז נישט געווען די מעשה אז ער האט נישט אויסגעפאסט אויף עסן, אודאי האט עס געגעסן, נאר ער האט געבעטן מען זאל אים ברענגען א גמרא מסכת סוכה, דאס דערקוויקט דעם מענטש.

דערנאך האט זיך דער ראש ישיבה שליט"א אנגערופן: מען דארף שוין אהיימגיין, מען דארף זיך שוין גרייטן צום יום טוב, עס קומט שוין סוכות!

מענטשן, מיט דעם דערמאנטן תיקוני זהר, און מיט דעם זוהר וואס זאגט (וישב קפח ע"א; ונחי ריט) ווער עס האט געזינדיגט אין די עבירה פון פגם הברית רחמנא ליצלן קען נישט תשובה טון, אבער דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן ע"א): "קיינער פארשטייט נישט פשט אין דעם זוהר, נאר איך, און איך זאג אז עס העלפט יא תשובה, אפילו איינער וואס האט אסאך געזינדיגט קען נאך יא תשובה טון און קען אלעס פאררעכטן", זאג פאר'ן אייבערשטן: "הייליגער באשעפער איך האב געזינדיגט, זיי מיר מוחל", און דער אייבערשטער איז גלייך מוחל.

מען פאררדייט מעשיות פון צדיקים

מען נעמט הייליגע מעשיות פון צדיקים און מען פאררדייט עס, מען טלאגט דערמיט מענטשן. צום ביישפיל, דעם משל פונעם הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו מען זאל בעטן אויף די גאולה [דער ראש ישיבה שליט"א האט עס דערמאנט ביים פל גברי דרשה, עס

און אויסגערופן: "מען גייט טיילן עסן, נאר בעלי מקרא, בעלי משנה, בעלי גמרא, בעלי הלכה, בעלי הגדה - קענען אריינקומען, עמי הארץ זאלן נישט קומען", האט זיך רבי יונתן בן עמרם פארשטעלט און אריינגעשטיפט איבערווייניג בעטנדיג א פארציע, פרעגט אים רבי: "דו קענסט לערנען?" ענטפערט ער: "גין!" זאגט רבי: "דעמאלט גיי אנוועק", זאגט ער פאר רבי: "איך קען נישט לערנען, אבער פרנסני כפלב, שפייז מיר אזוי ווי א הונט", פון דעמאלט אן האט רבי געעפענט די טויערן פאר יעדן. דאס מיינט דער תיקוני זהר, אז מען בעט אויף גשמיות זאגט מען פאר'ן אייבערשטן: איך בין טאקע א הונט, אבער פרנסנו כפלב, איך האב יא געלערנט, איך האב נישט געלערנט - וואס איז א חילוק, שפייז מיר ווי א הונט, געב מיר קינדער ווי א הונט.

מיט צוויי שטיקלעך זוהר שלאגט מען מענטשן

מיט צוויי שטיקלעך זוהר שלאגט מען